

Hầm Táo Ký

Chương 38 : Chương 38: Hỗ trợ

Edit + beta: Lãnh Diễm Tuyên.

Đường Táo sững sốt ước chừng một lúc lâu sau mới kịp phản ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn tức khắc đỏ bừng lên, vừa thẹn vừa giận, nhịn không được đưa tay lên bịt miệng hẳn: “Sư phụ!”

Lại còn nói lời này..

Bàn tay nhỏ bé của tiểu đồ nhi đặt trên môi, Trọng Vũ mỉm cười, nhịn không được liếm liếm, như bị buồn, tiểu đồ nhi bất giác rút tay về, bất quá bộ dáng này nhìn thật là đáng yêu.

Hơn nửa đêm, giờ phút này một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, Trọng Vũ cầm lấy tay nàng hôn vài phát liên tục, sau đó nghĩ tới cái gì, ánh mắt trầm xuống, đem bàn tay nhỏ bé của nàng đưa tới một chỗ.

Lòng bàn tay Đường Táo đỏ mồn hôi, rất nhanh khóc lên, thanh âm nũng nịu không giống như bình thường, “Sư phụ, đồ nhi sẽ tức giận, a....” Làm như đụng phải cái gì không nên đụng, Đường Táo kinh sợ.

Đây là...

Trọng Vũ cúi đầu hôn lên mặt nàng, ngữ khí mềm yếu nói: “Đồ nhi ngoan, giúp vi sư đi, bằng không... Vi sư ngủ không được.”

Giúp hẳn? Giúp như thế nào? Trước kia nàng không biết, không có nghĩa

là bây giờ nàng biết.

Ngữ khí này thực đáng thương, nhưng hành vi này quá ác liệt, chỉ khi dễ là giỏi thôi. Đường Táo không dám động, ở trong chần thật lâu, trên người bắt đầu đổ mồ hôi, Đường Táo cảm thấy lưng ướt sũng, quần áo đều dính sát vào người.

Nếu không giúp, ngữ đến tính tình của sư phụ, nhất định là sẽ không ngủ được, hấn không ngủ được, nàng cũng không cách nào ngủ được; nhưng nếu giúp hấn... nàng chưa bao giờ làm như vậy cả, quả thực có chút vượt quá mức cho phép.

Nàng không dám. Đường Táo cắn cắn môi.

Trọng Vũ biết nàng mềm lòng, cũng không ép nàng, chỉ là ngữ khí ủy khuất nói: “Vi sư thật sự rất khó chịu, Tiểu Táo...”

“Đừng nói nữa.” Đường Táo cúi đầu không dám nhìn, bên tai đỏ đến lợi hại.

“Vậy..” Trọng Vũ trừng lớn hai mắt, vừa định nói, cảm giác được động tác của tiểu đồ nhi, không ngừng kích động.

...

Đường Táo không biết đã qua bao lâu, vừa thẹn vừa giận, trong lòng như mối tơ vò. Rốt cuộc cũng nghe được thanh âm sư phụ gầm nhẹ một tiếng, lúc này mới thở ra một hơi, chỉ là trên tay... Đường Táo rất nhanh đem thân mình tách ra, không dám nhìn hấn... trên tay có chút dính dính.

— Nàng cứ nhiên nghe theo lời hồ nháo của sư phụ!

Trọng Vũ thỏa mãn, đem chăn đệm xốc lên, lấy một bên quần áo giúp nàng lau tay, cúi đầu nhìn khuôn mặt nàng, thỏa mãn không thôi.

“Muốn đi tắm hay không?” Trọng Vũ sẵn sốc nói.

Ở trong chăn thật lâu, lại trơ mắt làm điều đại dột như vậy, chỉ sợ ngủ sẽ không thoải mái.

Trong lòng Đường Táo lộp độp một tiếng, vừa nghe thấy tắm rửa liền lắc đầu, cúi đầu nói: “Đồ nhi muốn đi ngủ.”

Thấy nàng nói như vậy, Trọng Vũ biết là nàng thẹn thùng, cũng không nói gì, chỉ là hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng một cái, hòa nhã nói: “Ngủ đi, vì sư đi tắm một chút, lập tức sẽ trở lại.” Dứt lời, liền đứng dậy, sau đó giúp nàng chỉnh lại chăn đệm.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, Đường Táo giật giật thân mình, nằm ngửa nhìn lên trên nóc nhà, đôi mắt tối một mảng.

Nhớ tới chuyện vừa rồi xảy ra... Đường Táo cắn răng. Nàng làm sao lại mềm lòng đáp ứng vậy? Giờ phút này hối hận cực kỳ, đưa tay ra đưa lên mũi người người, ...

.....Hương vị... của sư phụ.

Tuy rằng giờ phút này không nhìn được, nhưng Đường Táo biết được mặt mình nhất định là đỏ đến lợi hại, nóng thành như vậy mà. Nàng

nhìn tay mình, ngu ngơ hơn nửa ngày, mới ngậy ngốc mỉm cười, sau đó rất nhanh thu tay về.

..... chỉ là... sư phụ vừa rồi giống như rất thoải mái, hẳn muốn như nào đều làm theo lời hẳn, còn hẳn một bên hôn mặt nàng, một bên lằm bằm tên nàng.

Hẳn muốn hôn môi nàng, nhưng nàng không cho phép. Chỉ sợ nếu đáp ứng, hẳn lại được một bước muốn tiến thêm một tấc, như vậy không phải mình sẽ bị hẳn khi dễ nhiều sao.

Hơn nửa đêm, giăng co lâu như vậy, Đường Táo có chút mệt nhọc, trong lòng dần dần lấy lại tinh thần, sau đó liền nhắm mắt lại đi ngủ.

Trọng Vũ tắm rửa đi ra, khoe miệng vẫn còn duy trì tư thế thư thái. Đi đến bên tháp, tiểu đồ nhi đã ngủ say sưa, hẳn cẩn thận xốc chăn lên, đem sợi tóc rối bên sườn mặt nàng vén qua một bên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn.

Trọng Vũ nhìn đến muốn đui mù con mắt, hôn một cái xuống khuôn mặt nàng, càng xem càng vui mừng.

“Sư phụ, đừng làm rộn...” Mỹ nhân đang ngủ bất mãn than thở một tiếng, chép chép cái miệng, lại ngủ say sưa.

Trọng Vũ nở nụ cười, đưa tay ra ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng ngửi hương thơm trên người nàng. Trong lòng, tiểu đồ nhi tìm một vị trí thoải mái lặng lặng dựa vào. Trọng Vũ thỏa mãn cực kỳ, cũng không hôn nàng, chỉ lặng lặng nhìn nàng trong chốc lát.

Khi nào thì nàng mới nhận ra tâm tư của hẳn đây?

Hắn có chút không nhớ rõ, chỉ là lúc Phù Yến nói muốn kết thân cùng nàng, hắn nhất thời mới phản ứng kịp. Nàng là đồ nhi của hắn, sao có thể tùy tiện gả cho người khác? Chỉ là lúc lâu sau hắn mới ý thức được, hắn không phải không muốn cho nàng tùy tiện lập gia đình, mà là... Trọng Vũ ngăn ra, căn bản là luyến tiếc nàng.

Cô nương gia, cũng không thể ở bên cạnh hắn cả đời được, nếu muốn ở bên cạnh, liền phải đổi cái danh phận.

Danh phận gì, trong lòng hắn biết rõ.

Cũng không biết, nàng có chịu hay không?

Trọng Vũ phát sầu, nếu là trước kia, hắn chỉ để ý làm cách nào để buộc đồ nhi bên người, làm sao có thể để kẻ khác nhòm ngó, trơ mắt một cái... hắn cũng không còn chú ý nữa là.

Trọng Vũ hôn xuống môi nàng, thấp giọng bá đạo nói: "...Không được phép thích người khác."

Một đêm này, Đường Táo ngủ vô cùng tốt, hôm sau khi tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong một cái ôm ấm áp. Đường Táo mơ màng nhìn sư phụ, thấy hắn ôm mình chặt đến gắt gao, động tác cực kỳ cường thế.

Thời điểm lúc sư phụ ngủ, nhìn như một nam tử vô hại, giống trẻ con cực kỳ.

Vì ở gần, Đường Táo có thể thấy rõ ràng lông mi của hắn, dài đậm cong vút, đột nhiên nổi lên thú tính, Đường Táo mỉm cười, đưa tay lên sờ một mi. Lúc này Trọng Vũ bị tỉnh, mỗi lần tỉnh lại đều cau mày, hiện giờ

nhìn đến tiểu đồ nhi ở trong ngực, mào giãn ra, cúi đầu xuống muốn hôn Đường Táo.

Tĩnh rồi, Đường Táo làm sao có thể để hân hôn được, đưa tay đẩy hân ra, nói: “Sư phụ, không được náo loạn, đồ nhi đi chuẩn bị đồ ăn sáng.”

Trọng Vũ biết tiểu đồ nhi da mặt mỏng, ban ngày sẽ không cho hân thân cận, hân luyến tiếc buông tay ra.

Hai thầy trò dùng không bữa sáng liền chuẩn bị xuất môn, Đường Táo có đồ gì đó đều nhét vào trong hồ lô ngọc, chỉ ôm Đường Cao ở trong ngực. Đối với việc này Trọng Vũ rất bất mãn, chỉ vào trong ngực tiểu đồ nhi, nói: “Bỏ nốt nó vào.”

Bỏ vào?

Đường Táo lúc này mới hiểu sư phụ đang nói cái gì, nhú mào: “Tại sao lại phải bỏ Đường Cao vào trong hồ lô?” Đường Cao là vật sống mà.

Đường Cao trong ngực Đường Táo vốn đang định nói lý lẽ, nhưng vừa thấy Trọng Vũ bên cạnh, liền bị dọa ngay cả thở ra cũng không dám.

Trọng Vũ đưa tay ra, ngữ khí thản nhiên nói: “Làm sao mà không được?” Tiểu đồ nhi mảnh mai yếu ớt, phải ôm một con rùa như vậy, hân rất đau lòng.

“Sư phụ!” Đường Táo bất mãn quyết quyết miệng, yếu ớt phản bác: “Đường Cao không nặng.” Một chút sức ấy nàng cũng có.

Trọng Vũ mặc kệ, làm như nghĩ ra điều gì đó, bàn tay giơ lên, ánh sáng

thoát ẩn thoát hiện, nguyên là con rùa to bằng lòng bàn tay giờ phút này lại biến thành nhỏ như cái miếng bánh trôi. Đường Táo mở to hai mắt nhìn con rùa trong lòng bàn tay, có chút dở khóc dở cười.

“Tốt lắm. Đi thôi.” Trọng Vũ vừa lòng nhếch mép cười, liếc mắt nhìn nó, đến lúc đó tùy tiện thấy một chỗ nào đó vút nó lại cũng được.

Nhìn chường mắt.

Đường Cao: “....”

Đường Táo là lần đầu tiên đi ra ngoài, liền ngoan ngoãn đi theo sư phụ mình, nhìn thấy cái gì đó cũng cảm thấy mới mẻ, ánh mắt mở ra thật to, ngạc nhiên hết sức. Bất quá cũng do nàng ở Phượng Ngự Sơn mười ba năm, sau đó theo sư phụ về Ma Cung thêm ba năm nữa, tất nhiên nhìn thấy gì cũng cảm thấy nó rất mới mẻ.

Thấy tiểu đồ nhi cười vui vẻ như vậy, trong lòng Trọng Vũ cũng vui vẻ.

Đang đi trên đường, gặp một tiểu nữ nhi cầm theo một cái rổ hướng về phía bọn họ mà tới, tiểu nữ nhi mặc quần áo màu hồng phấn, quần áo tuy rằng cũ nát, nhưng bộ dáng cũng yêu kiều đáng yêu.

Tiểu đồ nhi nhìn về phía mình mở to hai mắt, Trọng Vũ hiểu được, liền lấy trong tay ra một viên chân châu để vào rổ của tiểu nữ nhi, rồi sau đó chọn một bông hoa trong rổ.

Đường Táo tiếp nhận hoa trong tay sư phụ, hai má có chút ửng đỏ. Bỗng nhiên thấy tiểu nữ nhi mở to đôi mắt đen lung liếng ra nhìn mình, thanh âm non nớt nói: “Tỷ tỷ, cha của tỷ thật đẹp.”

Phụ thân?

Đường Táo ngẩn ra, hoàn toàn là ngây ngẩn cả người, cảm giác được một trận lạnh lẽo, liền nghiêng đầu qua, đã thấy sư phụ mình nguyên là khuôn mặt tuấn tú giờ đều tái mét.

Xem ra, là tức giận rồi.

Tiểu nữ oa bán hao đi đã xa, nhưng sư phụ bên cạnh vẫn lạnh lùng như thế. Đường Táo sờ Đường Cao ở trong lòng bàn tay, trong lòng có chút buồn cười, lại không nói gì, theo sư phụ bước vào khách điểm.

Bên ngoài không thể so sánh được với Ma Cung, tuy rằng sư phụ không cần, chính nàng cũng không đi. Đợi nàng mở miệng nói nhất định phải hai gian phòng, thời điểm đó, sư phụ không tức giận cũng biến thành bộ dáng tức giận.

Vào phòng, Đường Táo muốn nói lý với sư phụ, đặt Đường Cao lên bàn, hướng gần một chút về phía sư phụ, mỉm cười nói: “Sư phụ không phải nói sẽ đưa đồ nhi ra ngoài vui đùa sao? Hiện giờ cái mặt...”

Đường Táo không nói chuyện, nhất thời Trọng Vũ đứng dậy, Đường Táo lảo đảo về sau mấy bước, lúc lưng chạm vào tường lạnh mới lên tiếng: “Sư... Sư phụ?”

“Vi sư thoát nhìn...rất già sao?” Sư phụ nhìn chằm chằm vào nàng, nghiêm trang hỏi.

Nàng nào dám nói già? Bị vây trong sư phụ, phía sau lại là bức tường, Đường Táo mỉm cười, đang định trả lời sư phụ/

“Vi sư đích xác là già hơn người rất nhiều...” Trọng Vũ sờ sờ cằm, đột nhiên trầm tư nói. Hắn nhớ tới chính mình cũng đã bảy vạn tuổi, tiểu đồ nhi mới có mười sáu, như vậy, nếu đem ra mà so sánh... đích thật là có chút già.

Bất quá, Trọng Vũ nở nụ cười, mày nhíu lại bỗng chốc dẫn ra, rồi sau đó vô cùng thân thiết cọ cọ mặt Đường Táo, thanh âm trầm thấp lại tự hào nói: “ Nhưng mà... thể lực vi sư vẫn còn tốt lắm.”

LINK Truyện:

Hầm Táo Ký <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ham-tao-ky-3287576.html>

LINK Chương này:

Chương 38: Hỗ trợ

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ham-tao-ky-3287576/chuong-38.html>